

Předsilvestrovská procházka

Jsou tací, co bujaře slaví Silvestra a Nový rok několik dní předem. To turistická parta z jedničky má trochu jiné nápady. Dnes, předposlední den roku nás neodradilo od procházky ani uplakané počasí. Mírně sněhem pocukrovaná Praha by možná byla turisticky efektnější, ale takové zimní obrázky budeme asi brzy vídat jen z pohlednic. A popravdě sníh je ve městě často k vzteku. Tak se musíme smířit s tím, co příroda nabízí.

My zas nabízíme těm, co s námi tentokrát nemohli jít, obrázkovou kroniku z Pankráce přes vyšehradskou barokní pevnost do Podolí. Žádné zázračně nadupané kilometry to nejsou, ale ledaco zajímavého se tady nalézt dá také. Třeba to jak vlastně Pankrác (část Nuslí) ke svému jménu přišel. Ale nepředbíhejme. Sešli jsme se na Náměstí Hrdinů. Tady nelze přehlédnout památník **Milady Horákové** a dalších obětí té doby. Připomenout si tehdejší události rozhodně neuškodí, mohly by se totiž klidně někdy opakovat.

Jsme v parku na Náměstí Hrdinů u pomníku Milady Horákové, památník byl odhalen v roce 2009

Před námi je ulice **Na Pankráci**. Široká moderní třída směřující k předmostí Nuselského mostu. Minuli jsme zajímavý typ vzdělávání. Vysokou školu kreativní komunikace. Pro potomky našich dětí jsou tu skvělé možnosti. Obory jako filmař, textař, moderátor, animátor, novinář, literární tvorba, grafický design. Nabídka vzdělání velká a hodně atraktivní.

Ani v ulici Na Pankráci nelze přehlédnout zajímavý pomník obětem 1. světové války na okraji malého parčíku, a za ním kostel **svatého Pankráce**. Tak se podívejme čím hlavně je toto místo zajímavé.

Kostel svatého Pankráce vznikl přestavbou z románské rotundy, která zde stála již v 11. století. Od jihu kolem rotundy vedly obchodní cesty do Prahy. Postupně v těchto místech vznikla ves „Krušina“. Proto, že víra byla tehdy důležitou součástí života, byl na základech rotundy postaven nový kostel. K jeho zasvěcení si tenkrát vybrali jako svého patrona římského mučedníka svatého Pankráce. Je skoro neuvěřitelné, že jméno svatého Pankráce přetrvalo jako místní název celá století.

Součástí kostela sv. Pankráče je i Zvonice u svatého Pankráče. Samostatná hranolová stavba skoro 20 metrů vysoká, v níž je zavěšen jeden z nejstarších zvonů v Čechách. V roce 1505 jej odlil významný zvonář Bartoloměj Pražský. Historie těchto míst není ale zdaleka tak jednoduchá jak je tady popsáno. Přehnal se tudy krvavé války, kostel byl několikrát pobořen, nějaký čas dokonce odsvěcen a sloužil jako skladiště střelného prachu. Nebezpečí hrozilo i v našich dobách při stavbě metra. Trasa C vede téměř pod kostelem v malé hloubce. Dnes je tady ale klid a všechno se zdá být v pořádku. Snad jenom dělové koule vykukující z omítky kostela svědčí o dramatické minulosti.

Je čas se posunout o kousek dále. Sinkulova ulice nás vede na vrstevnici podolského svahu do ulice **Na Topolce**. Dnes jsme uprostřed nejrůznější zástavby, ale kdysi to bývala rozsáhlá vinice. Jméno Topolka získala od studánky, ta bývala zdrojem vody pro vyšehradskou pevnost.

Bydlení je tady zajímavé, výhledy do daleka, ovšem k dopravě? Buď nahoru, nebo dolů. Krkolomné schody v součtu měří téměř půl kilometru.

Na konci ulice je jeden z našich dalších cílů park **Na Topolce**. Klidné málo známé místo, bez turistů, zato s jedním z nejlepších výhledů na Prahu.

Park Na Topolce slouží díky své odlehlosti a klidu jako **odpočinkové místo klientů Jedličkova ústavu**. Ústav založený doktorem Rudolfem Jedličkou v roce 1913 již nesídlí jenom ve vyšehradské pevnosti, ale rozrostl se o moderní budovy právě proti parku Na Topolce. Jsou tady byty, ubytovny, škola, sportovní zařízení s plaveckým bazénem. V průchodu budovy, kterým procházíme je „Ta kavárna“. Je specifická tím že zaměstnává osoby s tělesným postižením.

Areálem Jedličkova ústavu může procházet i veřejnost a my se tak dostáváme k vyšehradským hradbám a ke vchodu do pevnosti k **Táborské bráně**.

Opevnění města je součástí naší historie již od 11. století. Bylo stále zlepšováno a přestavováno. Opevnění vyšehradské citadely, na které se díváme dnes, včetně Táborské brány je součástí až přestavby ze 17. až 18. století. Postupně tak vznikala barokní pevnost Praha

Vstoupili jsme Táborskou bránou do pevnosti a vzápětí sestupujeme do podzemí hradeb, abychom únikovým podzemním východem pevnost opustili. Rázem jsme v uličkách U Podolského sanatoria a Pod Vyšehradem.

Ulice Pod Vyšehradem, tady se v prudkém svažitém terénu doslova mísí historie s přítomností. Moderní stavby si vyhledávají ta nejbizarnější místa a majitelům vůbec nevadí, že koukají třeba na **katovnu z 18. století**.

Pod Vyšehradem – vtipná keramika, kolem moderní zástavba

Ke katovně – poslední nízká stavba vpravo před námi

Přímo pod Katovnou jsme na starém podolském hřbitůvku s kostelíkem svatého **Michaela Archanděla**. Je to románská stavba z počátku 13.století s barokním oltářem a mozaikou. Dřevěná barokní zvonice je ze 17. století. Velkou zajímavostí jsou zde zavěšené zvony. Zvon „Matky Boží a všech svatých“ zhotovený neznámým zvonařem je ještě starší než u sv. Pankráce. Je z roku 1482. Další dva zvony „Michael“ a „Jan Nepomucký“ jsou ze zvonařské firmy Tomášková – Dytrychová z Brodku u Přerova. (r. 1993).

Tak to bylo naše předposlední zastavení, kostelík se zvonící i s dávno již nepoužívaným hřbitůvkem na první pohled dobře udržovaná kulturní památka.

Od kostelíka k Vltavě to není daleko, míjíme ulici Rybářskou a Podolskou, ty nevedou nikam jinam než k řece. A tak končíme tentokrát na terase **Jacht klubu Cere**. Dá se tady naučit třeba jachtingu, olympijské disciplině, ale i jiným dovednostem, nebo posedět v restauraci s výhledem na Vltavu a zátoky pod Vyšehradem.

V loděnici je možné si třeba i celoročně zaparkovat člun nebo plachetnici, nebo si dokonce nějakou loď zapůjčit. My dneske takovou nabídku nevyužijeme, necháme si ji na příště, zítra je silvestra a rádi bychom se jej dočkali ve zdraví. Tak tedy...

v tom roce 2022 na shledanou, hodně zdraví i trochu toho štěstí a hlavně ať je lepší než byl ten letošní.

Na Pankráci a v Podolí 30. 12. 2021.

Vycházku připravili Zdenka a Mirek Bernátovi,

fotky pořídili Jiřina Žipková, Jarmila Kočová a Alena Krstevová

